

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 221.929 van 29 december 2012

in de zaak A. 207.492/XIV-34.741

In zake: Fridashah ABDULMALIK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Papis Tshimpangila
kantoor houdend te 1050 BRUSSEL
Rue Emile Claus 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 KORTENBERG (EVERBERG)
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 28 december 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de federale overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 8 november 2012, dat de voorlopige voogdij over Fridashah Abdulmalik van rechtswege beëindigd is.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 december 2012, om 14.00 uur.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anne Manzanza Manzoa, die *loco* advocaat Papis Tshimpangila verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 1 november 2012 is verzoekster in België aangekomen met een Oegandees paspoort en een visum voor Zweden. Haar wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, waarop zij verklaart minder dan 18 jaar oud te zijn, een frauduleus paspoort te bezitten en op 6 november 2012 het statuut van vluchteling aanvraagt.

Eveneens op 6 november 2012 wordt zij aan de dienst Voogdij gesignaleerd, die haar een voorlopige voogd toewijst.

Op 7 november 2012 meldt de dienst Vreemdelingenzaken na de nodige verificaties aan de dienst Voogdij dat verzoekster wel degelijk over een authentiek Oegandees paspoort beschikt; dit paspoort vermeldt dat zij geboren is op 19 mei 1986.

Op 8 november 2012 beslist de dienst Voogdij met de bestreden beslissing dat de voorlopige voogdij over verzoekster van rechtswege beëindigd is wegens de uit haar paspoort gebleken meerderjarigheid. Deze beslissing wordt met een 8 november 2012 gedateerde brief aan verzoekster ter kennis gebracht, zonder vermelding van beroepsmogelijkheden. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing vervolgens per telefax van 9 november 2012 gezonden werd aan het centrum waar verzoekster verblijft. In haar inleidend verzoekschrift verklaart verzoekster evenwel dat zij ervan slechts kennis kreeg op 26 december 2012.

Op 30 november 2012 wordt aan verzoekster per drager kennis gegeven van de beslissing waarbij het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag van verzoekster afwijst. Volgens de verklaring van verzoekster – ter verantwoording van het spoedeisend karakter van haar vordering – zou zij op zondag 30 december 2012 naar haar land worden teruggestuurd.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

V. Het aangevoerde middel

Uiteenzetting van het middel

5. In het inleidend verzoekschrift wordt het *enig middel* geput uit de schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, schending van de artikelen

7 en 24 van de programmawet van 24 december 1980 (versta: 2002), uit de kennelijke beoordelingsfout, machtsoverschrijding, schending van artikel 3 EVRM en schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Toegelicht wordt dat verwerende partij aan artikel 24, § 1, 2°, van de voormelde programmawet een verkeerde interpretatie geeft. Die bepaling heeft betrekking volgens verzoekster op minderjarigen die in de loop van de voogdij meerderjarig worden, terwijl het bestuur constateert dat zij reeds meerderjarig was. Zij is niet op 8 november 2012 meerderjarig geworden en de beslissing is gesteund op een verificatie van de authenticiteit van haar paspoort, niet op het feit dat zij meerderjarig zou zijn geworden. Bedoeld artikel is op zo een geval niet van toepassing, zodat de beslissing steunt op een verkeerde rechtsgrond.

Omdat het motief faalt, komt de beslissing ook tekort aan de formele-motiveringsplicht.

Voorts wijst verzoekerster erop dat de dienst Voogdij op 6 november 2012 een voogd heeft aangesteld. Dit wijst erop dat de dienst twijfels had over haar werkelijke leeftijd, ofschoon er reeds kennis was van de leeftijd op haar paspoort. In geval van twijfel moet overeenkomstig artikel 7 van de programmawet een medisch onderzoek volgen naar de leeftijd van de betrokkene. Verzoekster erkent overigens dat het paspoort authentiek is in de zin dat het niet is vervalst, maar zij argumenteert dat het is opgesteld op basis van foutieve verklaringen van haar zuster die in 2009 genoopt was te verklaren dat verzoekster meerderjarig was omdat zij anders geen paspoort kon krijgen. Verwerende partij mocht niet op dit paspoort vertrouwen zonder het voorgeschreven medisch onderzoek. Aangezien al een voogd was aangesteld, ligt de twijfel over haar leeftijd voor.

Beoordeling

6. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 24 van de programmawet en naar de vaststelling dat verzoekster over een authentiek paspoort beschikt waaruit haar meerderjarigheid blijkt.

Het bestuur heeft daarmee overeenkomstig de formele-motiveringswet de juridische en feitelijke overwegingen geëxpliciteerd. Of die motieven in rechte aanvaardbaar zijn, staat los van de eis tot formele motivering.

De schending van de formele-motiveringsplicht wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

7.1. Artikel 7, § 1, eerste lid, van de programmawet luidt:

“Wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, laat de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.”

7.2. Verzoekster gaat eraan voorbij dat door verwerende partij geen voogd, maar een voorlopige voogd is aangesteld onmiddellijk nadat zij aan de dienst was “gesignaleerd”. Dit is, zo leert artikel 6, § 3, eerste lid, van de programmawet op het eerste gezicht, een bewarende maatregel in gevallen van spoedeisendheid “met het oog op het onder zijn hoede nemen van een persoon die de in artikel 5 bedoelde voorwaarden lijkt of verklaart te vervullen maar die nog niet definitief geïdentificeerd is”, met andere woorden waarbij de betrokkene nog niet genoegzaam is geïdentificeerd omdat de dienst Voogdij nog niet beschikt over alle informatie. Zo een voorlopige maatregel levert niet het bewijs dat er gewettigde twijfel is te koesteren over de leeftijd van de betrokkene in de zin van artikel 7 van de programmawet. Verzoekster lijkt ook de informatie waarover de dienst Vreemdelingenzaken mogelijk reeds beschikte te verwarren met de informatie op grond waarvan de dienst Voogdij haar een voorlopige voogd toeweest.

7.3. Door vervolgens, na bijkomende informatie te hebben ontvangen van de dienst Vreemdelingenzaken en na studie van de beschikbare identiteitsdocumenten een beslissing te nemen zonder over te gaan tot een medisch onderzoek, schendt verwerende partij *prima facie* dan ook niet het artikel 7 van de programmawet.

8.1. Artikel 6, § 3, derde lid, van de programmawet luidt:

“De voorlopige voogdij neemt een einde in de in de artikelen 23 en 24 bedoelde gevallen of indien blijkt dat die persoon de in artikel 5 bedoelde voorwaarden niet vervult.”

Artikel 24 van de programmawet luidt:

“§ 1. De voogdij wordt van rechtswege beëindigd:

1° wanneer de minderjarige wordt toevertrouwd aan de persoon die krachtens de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent;

2° wanneer de minderjarige achttien jaar wordt;

3° ingeval van overlijden, ontvoogding, adoptie, huwelijk of verwerving van de Belgische nationaliteit of van de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte;

4° op het tijdstip van de verwijdering van de minderjarige van het grondgebied.

5° ingeval de minderjarige is verdwenen uit zijn plaats van opvang en zijn voogd reeds 4 maanden geen nieuws van hem ontvangen heeft.

§ 2. In afwijking van § 1, 4°, blijft, wanneer de procedures betreffende de minderjarige nog hangend zijn na zijn verwijdering van het grondgebied, de voogd verder de vertegenwoordiging van de minderjarige verzekeren tot op het einde ervan.

§ 3. Bij toepassing van § 1, stelt de dienst Voogdij het einde van de voogdij vast en brengt de voogd, de gewezen pupil, de vrederechter, en indien grond daartoe bestaat, de overheden met welke de voogd contact had in verband met de betrokken minderjarige hiervan per brief op de hoogte.”

8.2. Verzoekster streeft een al te letterlijke lezing na van artikel 24, § 1, 2°, zo lijkt, door te argumenteren dat zij in de visie van verwerende partij niet meerderjarig ‘wordt’ maar het al geruime tijd was, zodat de voorlopige voogdij geen einde kon nemen op grond van artikel 24, § 1, 2°. Het absurde resultaat van die gedachtegang zou zijn, zo lijkt, dat verzoekster ongeacht haar leeftijd voor

onbepaalde duur onder voogdij moet blijven staan, zolang zij niet valt onder een van de andere gevallen bedoeld in de artikelen 23 en 24 van de programmawet. Bovendien gaat ook hier verzoekster voorbij aan het wezen van de voorlopige voogdij en de concrete omstandigheden waarin zij onder voorlopige voogdij is geplaatst. Op 6 november 2012 was verzoekster voor de dienst Voogdij (FOD Justitie) immers nog op basis van wat aan de dienst werd gesignaleerd “een persoon die de in artikel 5 bedoelde voorwaarden lijkt of verklaart te vervullen maar die nog niet definitief geïdentificeerd is” als bedoeld in artikel 6 van de programmawet en werd haar daarom een voorlopige voogd toegewezen. Deze veronderstelling bleek echter foutief te zijn. Op 7 november 2012 is namelijk door de dienst Vreemdelingenzaken (FOD Binnenlandse Zaken) aan de dienst Voogdij een authentiek document ter kennis gebracht en is aldus komen vast te staan dat verzoekster meerderjarig was. Slechts vanaf dat ogenblik stond het voor verwerende partij aldus vast dat verzoekster meerderjarig was. In dat opzicht lijkt het voornoemd artikel 24, § 1, 2°, in samenhang met artikel 6, § 3, derde lid, van de programmawet aldus gelezen te moeten worden dat de voorlopige voogdij van rechtswege beëindigd wordt wanneer is komen vast te staan dat verzoekster niet minderjarig, maar meerderjarig is.

Overigens lijkt verzoekster bij dit middelonderdeel geen belang te hebben omdat de voorlopige voogdij alleszins een einde neemt aangezien zij overeenkomstig artikel 6, § 3, derde lid, “de in artikel 5 bedoelde voorwaarden niet vervult”. De door haar verdedigde interpretatie van artikel 24 van de programmawet kan haar bijgevolg niet ervoor behoeden dat aan de voorlopige voogdij een einde komt.

8.3. De beslissing dat de voorlopige voogdij van rechtswege een einde neemt omdat na onderzoek van de identiteitsdocumenten is vastgesteld dat verzoekster ouder is dan 18 jaar – wat impliceert dat zij dus niet voldoet aan de eerste voorwaarde bedoeld in artikel 5 van de programmawet – lijkt niet strijdig met artikel 24, § 1, 2°, van de programmawet.

9. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op het eerste gezicht niet dienstig worden aangevoerd, aangezien de dienst Voogdij, wanneer zij vaststelt dat verzoekster meerderjarig is, geen andere keuze heeft dan de beslissing tot verval van de voorlopige voogdij te nemen.

10. De vermeende schending van artikel 3 EVRM wordt in de toelichting bij het middel op geen enkele wijze uitgewerkt en kan dan ook niet ernstig tot de gevorderde schorsing leiden.

11. Over de vermeende schending van de kennelijke beoordelingsfout, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de machtsoverschrijding wordt ook geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven ofwel geacht moeten worden samen te vallen met hetgeen hiervoor reeds is besproken, ofwel onontvankelijk te zijn.

12. Verzoekster citeert *in fine* van haar verzoekschrift nog een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, met betrekking tot een onwettig uitgeoefende bevoegdheid op het vlak van de voogdij door de dienst Vreemdelingenzaken. Wat de relevantie hiervoor is ter beoordeling van de bevoegdheden van de dienst Voogdij, waarvan de bevoegdheid niet is betwist, legt verzoekster niet uit; het ontgaat ook de Raad van State.

13. Besluit van wat voorafgaat is, dat het enig middel niet ernstig is.

Er is dan ook niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 29 december 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Geert Van Haegendoren